

Sygn. akt I CSK 3552/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt VI ACa 65/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 listopada 2020 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zasądził od Zakładu Ubezpieczeń S.A. w W. na rzecz J. K.: kwotę 199 600 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty (pkt 1); kwotę 4 189,73 zł tytułem odszkodowania (pkt 2); rentę z tytułu zwiększonych potrzeb w kwocie 2 000 zł miesięcznie, płatną z góry do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminu płatności któregośkolwiek ze świadczeń (pkt 3). Sąd ustalił odpowiedzialność pozwanego za szkodę mogącą się ujawnić w przyszłości w związku z wypadkiem komunikacyjnym spowodowanym

11 sierpnia 2016 r. przez Ł. Z. kierującego samochodem ciężarowym [...] o nr rej. [...] (pkt 4).

Wyrokiem z 29 czerwca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w części: w punkcie pierwszym w ten sposób, że oddalił powództwo o zasądzenie kwoty 99 600 zł wraz z odsetkami od tej kwoty, w punkcie drugim w ten sposób, że oddalił powództwo o zasądzenie kwoty 887,86 zł, w punkcie trzecim w ten sposób, że oddalił powództwo o rentę ponad kwotę 500 zł miesięcznie (pkt I); oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II).

W skardze kasacyjnej powódka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia SN: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Skarżąca starała się wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok rażąco narusza art. 445 § 1 k.c. ze względu na rażąco zaniżoną kwotę zadośćuczynienia. Przytoczona we wniosku argumentacja, zrozumiała z punktu widzenia interesu powódki jako stanowiąca wyraz niezadowolenia z przyznanego jej ostatecznie zadośćuczynienia, nie daje podstaw do przyjęcia, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona w świetle przyjętego w orzecznictwie i nauce sposobu rozumienia tej przyczyny kasacyjnej.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązuje jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 99 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[as]